

အောင်သင်း ကံကုလက်လှည့်

Aung Thin
KantKuLatHlat

Ks-6000

1005043166017

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်မှ ဆရာဦးအောင်သင်း၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ အနာဂတ်ကို မကြောက်နဲ့
- ၂။ စဉ်းစားစရာလေးတွေ
- ၃။ သူတို့အလွမ်း ကျွန်တော်တို့အလှ
- ၄။ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းဩဝါဒ
- ၅။ မင်္ဂလာဩဝါဒစကား
- ၆။ တစ်ခါတုန်းက တပည့်တွေ
- ၇။ နှလုံးသားကို လေးပေါ်တင်၍ပစ်သောအခါ
- ၈။ လှလိုက်တာနော်နှင့် ရသစာတမ်းငယ်များ
- ၉။ သံလွင်ရွက်သရဖူ
- ၁၀။ တိုလီမိုလီစာပေ
- ၁၁။ သေကိန်းဆိုက်တဲ့ညနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ (ဘာသာပြန်)
- ၁၂။ ကိုယ်တွေ့စာစီစာကုံး
- ၁၃။ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးစာစီကုံး
- ၁၄။ သီချင်စိတ်
- ၁၅။ ကျွန်တော်ကျောင်းဆရာ
- ၁၆။ အောင်သင်းစဉ်းစားမိသံမျှ
- ၁၇။ ပညာသာလျှင်နှင့် သစ်လွင်အတွေးဆောင်းပါးများ
- ၁၈။ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ စွန့်စွန့်စားစား
- ၁၉။ သူ့အတွေးကိုယ်အမြင်
- ၂၀။ ရှင်ဘုရင်ပါပဲနှင့် ရွှေပြည်တန်သော ဆောင်းပါးများ
- ၂၁။ အရွယ်
- ၂၂။ စကားကောင်းနှင့် အခြားဆောင်းပါးများ
- ၂၃။ ရည်မှန်းချက်နှင့် ပြဿနာအထွေထွေ
- ၂၄။ အောင်သင်း၏ အင်တာဗျူး
- ၂၅။ မျိုးဆက်သစ်တိုးတက်ရစ်ဖို့
- ၂၆။ ဝတ္ထုရေးရာဆောင်းပါးများ
- ၂၇။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်
- ၂၈။ ကိုယ်ကျင့်နဲ့ ပညာ
- ၂၉။ စာရိတ္တမာန
- ၃၀။ အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတိုများနှင့် သုံးသပ်ချက်များ
- ၃၁။ သရက်ထောင်ဖောက်ခဲ့စဉ်က
- ၃၂။ အမွေ၊ လက်ခံလိုက်စမ်းပါ၊ တကယ့်အနုပညာ
- ၃၃။ လူငယ်တွေအတွက် လူကြီးတွေရဲ့ပဋိပက္ခနှင့် ဘဝအဓိဋ္ဌာန်
- ယခု -
- ၃၄။ ကံ့ကူလက်လှည့်
- ဆက်လက်၍ -
- ၃၅။ လူငယ်များသို့ မင်္ဂလာပါ

စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့ တောင်ပြင်ရပ်နေ သခင်ညီမောင်နှင့် ဒေါ်ရွှေကြည် တို့မှ ဖွားမြင်သော သားသမီးသုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာလည်း "အောင်သင်း" ပင် ဖြစ်သည်။

အသက် ၅ နှစ်သားအရွယ်တွင် တောင်ပြင်ရပ်ရှိ ဆရာ ဦးသာခွန်း၏ မူလတန်းကျောင်းတွင် စတင်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ စတုတတတန်းအောင်ပြီးနောက် တောင်တွင်းကြီးမြို့ မိုးထိမြန်မာအထက်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပညာဆက်လက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ဆဋ္ဌမတန်းတွင် ၁၉၃၈ ခုနှစ် ကျောင်းသားသပိတ်နှင့် ကြုံခဲ့သည်။ ထိုနှစ်၌ မိခင်ကွယ်လွန်သည်။

သတ္တမတန်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ်တွင် ပညာဘက်၌ အာရုံလျော့နည်းလာသဖြင့် စာမေးပွဲ ကျရှုံးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းထွက်နေစဉ် ဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ရှင်သာမဏေဝတ်

သည်။ သာမဏေဘဝနှင့် ပညာသင်နေစဉ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာ၍ သာမဏေ ဘဝမှ ထွက်လိုက်ရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၇ ခုနှစ် တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ သို့အောက်သွားပြီး သင်တန်းများတက်၍ ခရိုင်စည်းရုံးရေးမှူး အဆင့်ထိ တိုက်အောင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ရောင်းစုံသူပုန်များ ပေါ်ပေါက်လာချိန်၌ ရဲဘော်ဖြူများ ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရကာ မကျေးဇူးတင်၊ တောင်တွင်းကြီးမိတ်ဆွဲ၊ ပြည်ထောင်၊ သရက်ထောင်များတွင်နေထိုင်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် သရက်ထောင်ကို ဖောက်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်ရောက်မှတောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်ပြန်လာခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲဝင်ရောက်ခြေဆိုရာ ထိုနှစ်မှာပင် စာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် မိုးထိ အထက်တန်းကျောင်း၌ အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှ ထွက်၍ မကျေးကောလိပ်၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာတန်းကိုတင်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်လက်တက်ရောက်ပြီး ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာတန်းကို ပြန်မဟာသာစကားနှင့် အနုစာပေ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့် အနုစာပေ၊ ဒဿနိကဗေဒ ဘာသာတွဲဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဘီအီးဒီ ဆက်တက်နေစဉ် မြန်မာစာဌာန ပါမောက္ခဦးဝန်၏ လက်ထက်၌ မဟာဝိဇ္ဇာ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲဖြေခွင့် ပေါ်လာခဲ့သောကြောင့် မြန်မာစာမဟာဝိဇ္ဇာအရည်အချင်းစစ်သင်တန်း တက်ရောက်ခွင့်ကို ခြေဆိုအောင်မြင် ခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ နည်းပြဖြစ်လာသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ဖော်လမြိုင်ဒီဂရီကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် မေလတွင် ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနသို့ လက်ထောက်ကထိကရာထူးနှင့် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်း ရသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ပြောင်းရပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဆက်လက် တက်ရောက် ခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် "ဝတ္ထုတို လေးလားချက်စာတမ်း" ပြုစုတင်ပြပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဝုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော "သရက်ထောင်ဖောက်ခွဲစဉ်က" ဆောင်းပါးသည် အောင်သင်း၏ ပထမဆုံး လက်ရာဖြစ်သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရေးပြီး ရှုမဝသို့ ဦးစွာပေးပို့ခဲ့သည်။ ရှုမဝအယ်ဒီတာအဖွဲ့က ပြည်တွင်းစစ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း အရာများကို မထည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသောကြောင့် ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ မြဝတီသို့ ပို့ရာ မြဝတီက ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ ထုတ်ဝေသော ပုသိမ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ် ("လူဝေသ လူမဖြစ်မီက သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ" ဟူသော ဆောင်းပါးနှင့် အခြားဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်) နှင့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာဘာသာပြန်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ လူတစ်ဦး၏စာမူသုံးပုဒ်ဖော်ပြရန်မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်သောကြောင့် Henry Davibes \ The Welcome ကဗျာတွင် "မောင်သံနိုင်" ဟူသော အမည်နှင့်ဖော်ပြခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် "စာဆိုတော်" ဟူသော ပြားငါးဆယ်တန်မဂ္ဂဇင်းကလေး ထွက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ စာပေညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် တာဝန်ခံခဲ့သည်။ (တာဝန်ခံအယ်ဒီတာမှာ တပ်မတော်မင်းရဲထွန်း ဖြစ်သည်။) ထိုစာစောင်တွင်လည်း လစဉ် သုံးလေးပုဒ် ရေးရသောကြောင့် "မောင်သံနိုင်" ကို တစ်ခါထပ်ပြီး သုံးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း တွင် အောင်သင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်နာမည်ကိုမျှ မသုံးတော့ပါ။ နာမည်ရင်းအတိုင်းသာ ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ကံ့ကော်မြိုင် စာတမ်းများ စာရ၌ စာတမ်းသုံးပုဒ်ရေးခဲ့ရာ နှစ်ပုဒ်ကို ထိုစဉ်က အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း မြန်မာစကားပြေလက်ရွှေ့စင်တို့တွင် ကျောင်းသုံးစာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် "စိတ်ပင်လယ်စာတမ်းများ" အတွက် စာတမ်းငယ်နှစ်ပုဒ်ရေးပေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် တွင် ရှုမဝ၌ မြန်မာဘာသာစကားနှင့် ကာရန်မဲ့ကဗျာ ဟူသော စာပေဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စာပေသဘောတရား စာပေဝေဖန်ရေးများကို ဆက်တိုက်ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် "စာပေရေးရာဆောင်းပါးများ" အမည်ရှိ စာပေဆောင်းပါးစာစုကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် သဘင်မဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၁) ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ထိုမဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၁) မှစ၍ ၂၅ လတိုင်တိုင် "အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတို" ကဏ္ဍကို လစဉ် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု၌ ပါဝင်ပတ်သက် သည်ဟု မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီက ယူဆသောကြောင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံရသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် အလွတ်နည်းပြသင်တန်းများ၌ မြန်မာစာ သင်ပေးခြင်း၊ စာပေရေးသားခြင်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့သည်။

ထို့နောက် အခါအားလျော်စွာ စာပေဟောပြောခြင်း၊ ရေးသူဖတ်သူ

ဆွေးနွေးပွဲများတွင်ပါဝင်ဆွေးနွေးခြင်း၊ စာပေဖတ်ရှုရေးဆောင်းပါးများရေးသားခြင်း၊
 လူငယ်များအတွက် စာကြည့်သင်းယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကား ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက်
 ဆော်ဩရေးသားဟောပြောခြင်း၊ ပညာရေးဆိုင်ရာကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ
 သုတရသစာပေများရေးသားခြင်း၊ ယနေ့တိုင်လူငယ်များ၏ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အနာဂတ်ဘဝ
 များကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတောက်ပြောင်စိမ်းလန်းရေးအတွက်စာပေရေးသားဟောပြော
 ခြင်းအားဖြင့် စာပေအနုပညာ၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ အချိန်ပြည့်စာရေးဆရာ အဖြစ်
 သက်ဝင်ရှင်သန်နေထိုင်ရင်း ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၅ ရက်နေ့တွင်ရန်ကင်းမြို့
 ၌ ကွယ်လွန်သည်။

ရွှန်ပွင့်စာအုပ်အမှတ် (၁၁၁)

ကံ့ကုလက်လှည့် အောင်သင်း

အမှတ် (77/D) ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
စုန်း - ၀၉ ၅၀၉ ၀၆၀၆၊ ၀၉ ၅၀၄ ၃၁၆၄

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အောင်သင်း ကံကုလက်လှည့်

မျက်နှာစုံဒီဇိုင်း
ဝေဖ်မောင်

တွန်ပျူတာစာပေ
ဇွန်ပွင့်ကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပထမအကြိမ်၊ ပဏ္ဍိတစာအုပ်တိုက် (၁၉၉၉)

ဒုတိယအကြိမ်၊

Future Publishing House (၂၀၀၄)

တတိယအကြိမ်၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက် (၂၀၁၄)

စတုတ္ထအကြိမ်၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက် (၂၀၂၅)

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၅

အုပ်စု

၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝင်းမာတင် (မြ - ၀၀၆၆၉)၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၂၅၇-ပထမ - ညာ၊ ၃၉ လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မျက်နှာစုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးလပြည့်ဝေး (မြ - ၀၁၃၆၉)၊ လပြည့်လမ်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၁/ Hi ၅၅ လမ်း

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

စာန်ဖိုး

၆၀၀၀ ကျပ်

၀၀၀.၀၁

ကံကုလက်လှည့်/

အောင်သင်း

- ရန်ကင်း၊ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၂၀၂၅၊

၁၃၃- စာ၊ ၂၁ x ၁၃.၅ စင်တီမီတာ

(၁) ကံကုလက်လှည့်

မာတိကာ

- အောင်သင်း၏ အမှာစာ ၁၀
- ၁။ စုန်ဆန်ဝဲလည် ၁၁
- ၂။ တကယ့်နိုင်ငံရေး ၂၇
- ၃။ ကံ့ကူလက်လှည့် ၃၆
- ၄။ ကံ့ကူလက်လှည့် အင်တာဗျူး ၅၇
- ၅။ ကံ့ကူလက်လှည့်ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း ၆၀
- ၆။ စာသင်ခြင်းနှင့် စိတ်သင်ခြင်း (၁) ၆၄
- ၇။ စာသင်ခြင်းနှင့် စိတ်သင်ခြင်း (၂) ၈၃
- ၈။ တက္ကသိုလ် ၉၁
- ၉။ တက္ကသိုလ်ဆရာ ၉၉
- ၁၀။ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ၁၀၇
- ၁၁။ ပညာရှိများအကြောင်း ၁၁၃
- ၁၂။ ဆရာမှိုင်း၏ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ၁၂၂

အောင်သင်း၏ အမှာစာ

ကျွန်တော်၏ စာစုများကို ထုတ်ဝေရာတွင် အမျိုးအစား တူသော စာများကိုသာ စုပေါင်းထုတ်ဝေခဲ့လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါတွင် မျိုးတူစုသွင်းရန် ခက်သောစာများမှာ ဟိုချောင်ကပ် ဒီချောင်ကပ်နှင့် ကျန်နေရစ်တတ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ကျောင်း စာစောင် စသည်တို့တွင် ရေးလိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင်တောင် သတိမရမိသည်တို့ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အတွေးသစ် အမြင်သစ် ဆောင်းပါးကလေး များပင်လျှင် ပရိသတ်ရှေ့သို့ ရောက်မလာတော့ပါ။

ယခု ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်သူကတော့ ထိုထိုသော ဆောင်းပါးအတိုအထွာများကို ကောက်သင်းကောက်သလို စုစည်းပြီး ထုတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများ အဖို့လည်း ဗူလိနတ်စ အတိုအထွာများကို ဖတ်ရပါလိမ့် မည်။ ကျေနပ်ကြပါလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

အထက်တွင်ဆိုခဲ့သလို တိုတိုထွာထွာများကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှာဖွေစုစည်း ထုတ်ဝေပေးသည့် အတွက် ထုတ်ဝေသူအားလည်း ကျေးဇူးစကား ဆိုလိုက် ရပါသည်။

အောင်သင်း

စုန်ဆန်ဝဲလည်

ကျွန်တော့်တွင် သားသမီး သုံးယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံးက သမီး၊
အငယ်နှစ်ယောက်က သားတွေ ဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံး သမီးတွင်လည်း
ထိုနည်းတိုင်း အကြီးဆုံးက သမီးဦးနှင့် အငယ်သားနှစ်ယောက်။

ကျွန်တော့်သားအလတ်ဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ရှိသော်လည်း
သားသမီးမရ။

အငယ်ဆုံးကတော့ ၄ နှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။
ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံဟာ မြေး ၄ ယောက်တို့၏ အဖိုး
အဖွားများ ဆိုပါတော့။

သမီးကြီး၏ခင်ပွန်းက သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ။ သို့သော်
သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်မလာဘဲ သင်္ဘောသား အင်ဂျင်နီယာ
ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ နေခဲ့
ကြသောကြောင့် သူတို့သမီးဦး (ကျွန်တော်တို့ မြေးဦးမ)လေးကို ကျွန်တော်
ရော ဇနီးသည်ပါ ချေးကလူ သေးကလူ မွေးမြူခဲ့ကြသည်။ ကျန်သည်

မျောက်လောင်း နှစ်ကောင်ကိုလည်း သည်အတိုင်းပါပဲ။ နောက်တော့ သူတို့လည်း သူတို့အိုး သူတို့အိမ်နှင့် အိမ်ခွဲသွားကြသည်။ သို့သော်လည်း မြေးတွေအားလုံးက ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ လာနေတတ်ကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ရောက်လာကြတော့သည်။ သူ့အဖွားနှင့် မျောက်နှစ်ကောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မုန့်ဖိုးပေးလိုက်၊ ပြေးလိုက် လွှားလိုက်၊ အော်လိုက်ဟစ်လိုက်၊ ခေါက်လိုက်ထစ်လိုက်။ ကျွန်တော်က နားမငြီး စိတ်မရှုပ်တတ်အောင် ကျင့်ထားရသည်။

ဟိုအကောင်တွေ မလာတာကြာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဇနီး အဖွား ကြီးက “ပျင်းတယ်တော် ဟိုအိမ် သွားနေလိုက်ဦးမယ်” ဆိုပြီး သူ့ ‘မျောက်မြေး’ တွေဆီ တစ်ပတ်လောက်သွားနေပြီး အာညောင်းလို့ မောလောက်မှ ပြန်လာတတ်သည်။ ကျွန်တော့်သားအလတ်နှင့် သူ့ဇနီးက အိမ်မှာအတူနေမို့ ကျွန်တော့်စားမှုသောက်မှုအတွက်ကိုတော့ သူတို့ထံ ၀,ကွက်အပ်ခဲ့သည်။ အလွန်ကို မြန်မာပီသသော မြေးအဖွားတွေလို့ ဆိုရပါတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့က စမ်းချောင်းမှာနေသည်။ သမီးကြီးနှင့် မြေးတွေက သမိုင်းမှာ။ ကျွန်တော်တို့လမ်းက တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းတိုကလေး၊ သူတို့ လမ်းက ပိုလို့ပင် တိုသေးသည်။ မြေးတွေက ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြလေတော့ လမ်းထဲရှိသမျှကလေးတွေ အားလုံးက သူတို့ ကစားဖော်တွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ကလေးများ အားကစားပွဲဆိုလျှင် သူတို့ရောက်လာကြပြီ။ လမ်းထဲက လူတွေကလည်း သူတို့ကို တစ်ခြားကဟု သဘောမထား။ ကိုယ့်လမ်းထဲက ကလေးတွေပဲဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

ယခု ဤစာကို ရေးချိန်တွင် မြေးဦးမ အကြီးဆုံးက ကွန်ပျူတာ ဒုတိယနှစ်သို့ပင် ရောက်နေပြီ။ သူ့အသက်နှင့်စာလျှင် ရင့်ကျက်မှု စောသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ပညာတွင်လည်း တော်သည်။ မိခင်အတွက် လည်း အကူအညီရသည်။ လိမ္မာသောသမီးဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။ သားအလတ်က ၉ တန်း။ ညီဖြစ်သူနှင့် တကျက်ကျက် ဖြစ်တတ်

သည်မှအပ ပြဿနာမရှိလှ။ အငယ်ဆုံးကောင်က စတုတ္ထတန်း။ ဒီအကောင်ရဲ့ အသက်က ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်၊ နာမည်က မောင်ဉာဏ်စစ်။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဉာဏ်ကလေးက ကောင်းသည်။

ပြောလိုက်ရဦးမည်။ မြဝတီရုပ်သံကလာသော ပြည်သူ့တရားရှင် ပေါင်ချိန်ကို လူတိုင်း ခံကြပါသည်။ ဒီအခါက မောင်ဉာဏ်စစ် အသက် သုံးနှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ ပေါင်ချိန်ဇာတ်လမ်းလာလို့ ပဏာမ သီချင်းလွှင့်လိုက်လျှင် သည်အကောင်က အောက်ပိုင်းဟောင်းလောင်းနှင့် တိဗ္ဗိရှေ့ရောက်သွားပြီး တရုတ်သီချင်းကို အစအဆုံး လိုက်ဆိုသည်။ သီချင်းသာမဟုတ် ခုံးဂွမ်းဆိုသော တီးလုံးတွေကိုပါ ရောဆိုပစ်သည်။ 'ဝမ်ချောင် မာဟန် ပွန် ငွန် ငွန် ပါတ်' ဆိုတာတွေတောင် ပါလိုက်သေး သည်။ သူလည်း နားမလည်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်လုံးမျှ နားမလည်။ သို့သော် သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မရယ်ဘဲမနေနိုင်။

တစ်ခါမှာတော့ သွားလေသူ မြသန်းတင့်ကြီးက ကျွန်တော့်အိမ် စောစောစီးစီး ပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာက မထသေး။ သည်အကောင်က အပေါ်ထပ် ဝရန်တာက လှမ်းမြင်လိုက်တော့ "ဖိုးဖိုးကြီးရေ-အိပ်ရာထတော့-ကိုမြသန်းကြီး လာနေတယ်" တဲ့။ မြသန်းတင့်က "ဟေ- ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ့ကို ကိုမြသန်းခေါ်တာ" ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်မောပြီး အိပ်ရာက ထလိုက်ရသည်။ အောက်ထပ်ဆင်းသွားလိုက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ရွစ်ရွစ် ဒီအကောင်နှင့် ကိုမြသန်း စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုမြသန်းက ပြောလိုက်သေးသည်။ "ဒီကောင်က ကျုပ်ကို ဧည့်ခံနေ တာဗျ" ဆိုပဲ။

တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက်ရဦးမည်။ ပလပ်စတစ် လက်ကိုင်နှင့် နှစ်ထပ်သွား မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓားကလေးတွေကို စာဖတ်သူသိပါသည်။ ဓားတုံးလာလျှင် ဖြုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ကြပြီး အသစ်တစ်ချောင်း တပ် လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအတူပါပဲ။ မောင်ဉာဏ်စစ်က ကျွန်တော် လွှင့်ပစ်ထားသော နှစ်ထပ်ဓားသွားလေးတစ်ချောင်းကို

မျှသာ ရှိပါသေးသည်။

ဇာတ်ဝင်ခန်း စပါတော့မည်။

*

ကျွန်တော့်ဇနီးသည်မှာ သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ နှလုံး အတော်လေး စုံစုံလင်လင် ရှိသည်။ မကြာသေးမီက နှလုံး နည်းနည်းဖောက်လာလိုက်သောကြောင့် ရှိသမျှ ငွေလေးကြေးလေး ‘အာရှတော်ဝင်’ မှာ တော်တော်လေး ဝင် သွားသည်။ ဒီအခိုက်တွင် ကျွန်တော့်ချွေးမကလည်း ခရီးထွက်နေသော ကြောင့် အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သမီးဖြစ်သူကလည်း ရောဂါစုံကို မြည်းစမ်းထားဖူးလေတော့ ဆေးဘက် ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း သူက ဒါရိုက်တာ ပါပဲ။ ဆေးရုံတွင် သုံးလေးရက်နေပြီး ဆင်းလာတော့လည်း သမီးအိမ်ကိုပဲ ပါသွားရသည်။ သမီးအိမ်မှာပဲ ‘သားမြေးတစ်ရုံ ကျူးနယ်အုံလျက်’ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး နာလန်ထလာပါတော့သည်။ သို့သော် ဆေးရုံကို နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် သွားပြရသည်။ သမီးကြီးက ဦးဆောင်ဦးရွက်ပေါ့။ ဇနီးသည်က အိမ်ကိုတစ်ပတ်လောက်ပြန်လာ၊ သမီးအိမ်မှာ နှစ်ပတ် လောက် သွားနေလိုက်။

မကြာသေးမီကတော့ စမ်းရေတွေ အတော်လေး အစီးကြမ်းသွား သည်။ မြည်သံလည်း အတော်ပြင်းလာသည်။

၉ နှစ် ၁၀ နှစ် မောင်ဉာဏ်စစ် ပြဿနာပါပဲ။

သမီးကြီးက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဖေဖေ မေမေ့ကို ပြန်ပို့လိုက်တော့မယ်။ ဒီမှာထားလိုက် ကို မဖြစ်တော့ဘူး”

ပြောနေရင်း ငိုလိုက်သေးသည်။

“ဉာဏ်စစ်ရယ်လေ။ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ ပိုက်ဆံခိုးတယ်၊ လက်ပူးလက်ကျပ်ကိုမိတာ၊ မေမေ့ကို သမီးက ပြောထားတယ်။ မုန့်ဖိုး မပေးပါနဲ့လို့။ အဲဒါ သမီးတို့မသိအောင် ခိုးပေးတယ်။ (ငိုသံ) ဒီကောင်

ပိုက်ဆံသုံးတတ်နေပြီ။ မေမေလုပ်နေပုံနဲ့တော့ ဒီအကောင်တွေကို သမီး ဘယ်လို ဆက်ဆံနိုးမလဲ။ နောက်ပြီး ကျောင်းစာတွေကိုလဲ ကူးမလာဘူး။ အဲဒီထက် ဆိုးတာက ရီပို့ကတ်ကို အိမ်မပြဘဲ သမီးလက်မှတ်ကို သူ့ဘာသာထိုးထားတယ်။ လူကြည့်တော့ ဆီးစေ့လောက်ရယ်။ ကလီကမာ သိပ်လုပ်တတ်နေပြီ။ အဲဒါနဲ့ သမီးကရိုက်တော့ မေမေက ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ ‘အမယ်လေး ကလေးကို သတ်နေပါပြီတော်’ လို့ ရပ်ကျော် ရွာကျော် အော်တယ်။ (ငိုသံ) မရိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒီအကောင့် အကြောင်းကို သမီးသိတယ်။ အဲဒီလောက် ရိုက်နေတာကို အော်ရုံပဲ အော်တာ၊ တစ်ချက်ကလေး မငိုဘူး။ မျက်ရည်တစ်စက် မထွက်ဘူး။ အလွန်အကြောမာတဲ့ကောင်။ ဒီအကောင်ကို အိမ်က နှင်ချမယ်ဆိုတော့ မေမေက ‘နှင်ချရင်လဲ ငါ ခေါ်သွားမယ်’ တဲ့။ သမီးကို ကူပြီး မဆုံးမတဲ့ ပြင် မြှောက်ပေးသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။’

ပြောလိုက်၊ ငိုလိုက်၊ ပြောငိုလေးနှင့်ပင် တယ်လီဖုန်းပြီးသွားသည်။ တိုင်တန်းချက်ပေါ့ခင်ဗျာ။

သမီးကြီးက သူ့သားသမီးတွေကို အလွန်ပေါက်မြောက်စေချင် သည်။ ကလေးတွေ ပညာတတ်ဖို့အတွက် ကိုယ်အငတ်ခံမည် ဆိုတာမျိုး သူ့မှာရှိသည်။ ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်၊ ကျူရှင်စရိတ် စသည်တို့မှာ အခြားအခြားသော အိမ်သုံးစရိတ်အားလုံးထက် သုံးဆလောက် လေးဆ လောက် ပိုမည် ထင်သည်။ သားသမီး ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်ကို ရက်ရောသည်။ ကလေးတွေ ပျက်စီးမှာကိုလည်း အလွန် ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်တွင်ကစားနိုင်သော ကွန်ပျူတာဂိမ်း ဘာညာဆိုတာတွေ ဝယ်ပေးထားသည်။

ဇာတ်လမ်းကို ဆက်လိုက်ရဦးမည်။

ပြောငိုတယ်လီဖုန်းပြီးလို့ နောက်နှစ်နာရီလောက်ရှိတော့ အဖွားကြီး အထုပ်အပိုးနှင့်တကွ တက္ကစိကလေးနှင့် ရောက်လာသည်။ အိမ်ရှိ သားနှင့် ချွေးမက အထုပ်အပိုးကို ယူ၊ လူကိုတွဲပေါ့။ အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီးလို့ ခဏလေး ရှိတော့ လူမမာအဖွားကြီး စကားစသည်။

“မနေချင်ပါဘူးတော်၊ စိတ်ရှုပ်တယ်။ ဘယ် . . . ထစ်ခနဲဆို ခေါက်၊ ထစ်ခနဲဆို ရိုက်၊ ရိုက်တော့လဲ ကလေးရိုက်သလို မဟုတ်ဘူး။ ကတဲ . . . ဝါးခြမ်းစိတ်နဲ့ ကြိမ်ဒဏ်ပေးသလို ရိုက်နေတာ။ ကျောင်းစာတွေကို ကူးမလာဘူးတဲ့။ ကျုပ်က စိတ်တိုလာတာနဲ့ ‘ဟဲ့ ညည်းတုန်းက ရှစ်တန်းဖြေခါနီး တစ်ပတ်လောက်အလိုမှာ စာတွေမရှိလို့ ငါတို့ပါ ဝိုင်းကူးပေးရတာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အဲဒါကျတော့ မေ့နေပလား။ နည်းနည်းပါးပါး ကိုယ်ချင်းစာဦးမှပေါ့’ လို့ အော်လိုက်တော့၊ သူ့ကို ကလေးတွေရှေ့မှာ အရိုသေတန်အောင် ပြောသတဲ့လေ”

ထွက်ဆိုချက် ၂ ချက်ပေါ့ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် အလွန်ကို ရယ်ချင်မိသည်။ သို့သော် ကိုယ်ပါ ‘တုတ်ဖျားခတ်’ သွားမည်စိုးသောကြောင့် မရယ်ဝံ့။

ဒါနှင့်မပြီးသေး။

ညနေ ၆ နာရီလောက်ရောက်တော့ မြေးသုံးယောက်လုံး အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ရောက်လာသည်။ အကောင်းမဟုတ်။ ‘ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်၊ မောင်ညဉ်ဏ်စစ်’ ကို အိမ်က နှင်ချလိုက်သောကြောင့် အကြီးမောင်နှမက လိုက်ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှာစကားပါးလိုက်သည်က “သည်လောက်တောင် အလိုလိုက်ချစ်ခင်ကြလျှင် တစ်လှည့် ထိန်းကြည့်ကြဦး” တဲ့။ ဟိုအကောင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဝမ်းနည်းဟန်လည်း မပြ၊ ဝမ်းသာဟန်လည်း မပြ။ ကြောင်စိစိ မျောက်ထိုင်ထိုင်နေတာပါပဲ။ သမီးကြီးပြောသော ‘အလွန်အကြောမာတဲ့ကောင်’ ဆိုတာကို သွားပြီး သတိရလိုက်မိသည်။ သူ့အဝတ်အစား၊ စာအုပ် စသည့် ပရိက္ခရာအားလုံးကို ထားပြီး အကြီးနှစ်ယောက်က ပြန်သွားသည်။ ခဏရှိတော့ မောင်ညဉ်ဏ်စစ် လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ။ သူ့အကောင်တွေနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ပါပဲ။ ထမင်းစားဖို့တောင် မနည်းခေါ်ယူရသည်။

သည်အကောင် ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက် မငိုဘူးဆိုသော်လည်း တစ်ခါမှာတော့ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူးလှိမ့်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ငိုဖူးသည်ကို ကျွန်တော် သတိရမိသေးသည်။ သူ့အစ်ကိုက သူ့ကျောင်း

လွယ်အိတ်ထဲတွင်တွေ့ရသော စာလေးတစ်စောင်ကို အော်ပြီးဖတ်ပြလိုက်စဉ်က ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက သူက ပထမတန်း။ ၆ နှစ်လောက်ပေါ့။ ရေးထားသည့်စာက “သိရီ . . . နင်က ဒို့ကို မခေါ်ဘူးဆိုရင် ဒို့ကတော့ သေလိုက်မှာပဲ” ဆိုကိုး။ ရှက်ပြီး အော်ငိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အကြီးကောင်ကလဲ အကြီးကောင်ပါပဲ။ အမှတ်ရတိုင်း ဒီစာကို ကောက်ရွတ်တတ်သည်။ ရွတ်လိုက်တိုင်းလည်း အငယ်ကောင်က အော်သည်။

အဖွားကြီးက “ဘမျိုးဘိုးတူ” တဲ့။ သည်အကောင်လုပ်တာနှင့် ကျွန်တော်တောင် အဆစ်ပါသွားလိုက်သေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ သမီးကြီးက တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းပြီး ရန်ထောင်သေးသည်။ လက်ခံထားလိုက်ရမလားပေါ့လေ။ တကယ်ဆို လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါလားတဲ့။ ရော် . . . ခက်နေပါလား။ ဘာမျှလည်း ကြိုတင် စည်းဝါးရိုက်မထားဘဲ သည်အတိုင်း ပို့လွှတ်လိုက်တော့ အဖိုးအဖွားက လက်မခံလို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။

အခုတော့ လက်ခံထားလိုက်မိပြီ။ မတတ်နိုင်တော့။ “ရဲဘော်အောင်သင်း . . . ဆက်လုပ်၊ ဒါပဲ၊ ရှင်းလား”

“ဟုတ်” ပေါ့ခင်ဗျာ။

*

သည်အကောင်ကို စမ်းချောင်းကနေပြီး သမိုင်းဘက်ရှိ သူ့ကျောင်းသို့ ချွေးမက ဘတ်စ်ကားနှင့် လိုက်ပို့စေ။ နေ့လယ်ကျောင်းဆင်း ၂ နာရီတွင် သွားကြို၊ ပြန်ခေါ်လာခဲ့စေ။

သူတို့ကျောင်းက ၉:၁၅ မှာ တက်သည်။ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်သည်နှင့် ကျောင်းဝင်းတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အဝင်အထွက် မရှိစေရ။ ဒီတော့ ချွေးမခမျာမှာ မနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကျောင်းသွား ကိရိယာများဖြစ်သည့် ထမင်းဘူး၊ ရေဘူး၊ ဆွဲခြင်း စသည်တို့ကို ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ၇ နာရီလောက်တွင် သူ့ကို

ကံကုလက်လှည့် အိပ်ရာကနိုး၊ ရေချိုးပေး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေး၊ မနက်စာထမင်းကြော်၊ မုန့်ဟင်းခါး စသည်ကို ကျွေး၊ အဝတ်အစားလဲပေး၊ ကျောပိုးအိတ်မှာ ပစ္စည်းစုံရဲ့လား မေး၊ ဟိုအကောင်က သူ့အဖွားဆီမှာ နေ့တွက် ကျသင့် မုန့်ဖိုးကို တောင်း၊ ရှစ်နာရီသာသာလောက်တွင် ဟိုကောင်က သူ့ကျောင်း အိတ်ကို ကျောပိုး၊ သူ့အန်တီက ခြင်းတောင်းကိုဆွဲပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားကြတော့သည်။ သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်လုံး ကျွန်တော့် ချွေးမကို ချစ်ကြသည်။ ချစ်ကြပေမှာပေါ့၊ ဟိုကောင်မကလဲ သားသမီး မရှိလေတော့ သူတို့ကို အလွန်အလိုလိုက်သည်။ သူတို့ပူဆာသမျှ လုပ်ကိုင်ကျွေးသည်ကိုး။ သည်ကောင်ကတော့ ပိုလို့ပင် ဆိုးသေးသည်။ သူ့ 'အန်တီ' ဆိုသော ခေါ်သံကကို 'အန်ငြီ' လိုလို၊ 'အန်ငီ' လိုလို ညောင်နာနာ ပျစ်ချဲ့ချဲ့။ ဟိုကောင်မကလဲ အဲသည်ပျစ်ချဲ့ချဲ့ကို အလွန် သဘောကျဟန်တူသည်။

နေ့လယ်ဘက် ရောက်လာလိုက်လျှင် အဖွားကြီးက နာရီတကြည့် ကြည့်။ သူ့မြေးကို သွားကြိုဖို့။ ၂:၃၀ တွင် ကျောင်းလွှတ်မှာဆိုတော့ ၁:၃၀ ဆိုလျှင် ချွေးမက ပြေးရတော့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လိုက်လျှင်၊ မဟုတ်သေးဘူး။ (အမှားပြင်) လမ်းထဲပြန်ရောက်လိုက်လျှင် ကျောပိုး အိတ်ကို သူ့အန်တီကို ပေးလိုက်ပြီး တစ်ချီတမောင်း ကမြင်းကြော ထလိုက်သေးသည်။ ခဏရှိမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး သူ့အဖွားဆီက ညနေပိုင်း မုန့်ဖိုးတောင်း။ လက်ထဲကြာကြာထားသည် မထင်လေနှင့် ချက်ချင်းပြေးထွက်ပြီး မုန့်ဝယ်စားလိုက်သည်။ အာလူးကြော်၊ ငါးမုန့် ကြော်၊ စာကလေးခွေ စသည်တို့ကို ကျွန်တော် မပြော။ သူ့အကြိုက်ဆုံး ဖိမ်ခံသွားရည်စာက ကျပ်ပြားဝိုင်းသာသာရှိ ပလပ်စတစ် 'မြိတ်ငပိဘူး' လေးဟော့ပါပဲ။ အကြီးကောင်က သူလိုမဟုတ်၊ ပိုက်ဆံစုတတ်သည်။ အတော်လေးစုမိလိုက်လျှင် သူ့အမေကို အချို့အဝက် စိုက်ထုတ်ခိုင်းပြီး ကွန်ပျူတာဂိမ်းခွေ စသည်တို့ကို ဝယ်သည်။

မောင်ညဏ်စစ်ကတော့ ညစာစားပြီးလျှင် တစ်ချီထွက်ပြီး ဆော့ လိုက်သေးသည်။ သူ့အန်တီက အချိန်မှန် ပြန်ခေါ်၊ ၈ နာရီကျော်လျှင်

စာတွေအကုန် ကူးခဲ့ရဲ့လား၊ စစ်ဆေး၊ စာပြန်စစ် စသည်ဖြင့် 'ဂိုက်' လုပ်ရသေးသည်။ သူ့ကျောင်းကို လိုက်သွားရင်း သူ့အတန်းဖော်ထဲက မှတ်စုစုံသော ကလေးတစ်ယောက်ထံမှ စာအုပ်ကို ငှားယူခဲ့ပြီး သူ့မှတ်စုတွင် မပါသောစာတွေကို ပြန်အကူးခိုင်းရသေးသည်။ တာတေလန်အောင်ဆော့ထားသည့် သူ့အဝတ်အစားတွေကို လျှော်တန်လျှော်၊ မီးပူတိုက်တန်တိုက် လုပ်ပေးရသေးသည်။ ချွေးမက တစ်ချက်ကလေးမညည်း။

ညမှာ ဖိုးဖိုးကြီးနှင့် အိပ်ချင်ပါသည်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်က အိပ်ရသေးသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်လေးနှင့် အိပ်သည်။ သူ့ကြောင့် အပြင်ထွက်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာပဲ မြေးအဖိုးသုံးယောက် သူ့ကို အလယ်မှာထားပြီး ပြားအိပ်ရတော့သည်။ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ဂွမ်းစောင်ထူထူ တစ်ထည်စီ ခြုံလိုပေါ့။ ခွေးကောင်က သူ့စောင်ကို ဘယ်လို ကန်ပစ်လိုက်တယ်မသိ၊ ခြေရင်းရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်စောင်ကို ဆွဲယူသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့စောင်ကို လှမ်းဆွဲနေရမှာ ပျင်းသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်အတူ အိပ်ရသည်က နွေးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း အတူပဲ ခြုံလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ခက်ပုံက တော်ကြာရင်း သူက စောင်ကို ဆွဲယူပြီး လိမ့်လိုက်ရင်း၊ ကျွန်တော့်ကျောဘက်က လွတ်သွားရင်း၊ ပြန်ဆွဲယူလိုက်ရင်းနှင့် မြေးအဖိုးနှစ်ယောက် စောင်လုနေရတော့သည်။

*

နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိတော့ သူ့အမေက ပြန်ခေါ်မည်ဟု ဖုန်းဆက်သည်။ 'ချေးကျရာပျော်တဲ့ကြက်' ဟု ဒေါသလည်း ထွက်နေပုံရသည်။ "သမီးဖေဖေကို အချိန်ပေးပါ" ဟု တောင်းပန်ထားလိုက်ရသည်။ စင်စစ်သည်အကောင် အိမ်ကို လွမ်းစပြုလာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ မပြော။ သူ့အန်တီကိုတော့ "တစ်ခါတလေ အိမ်ကိုလွမ်းတယ်" ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော့်အခန်း ရောက်တော့မည်။ သို့သော် နှစ်ရက်လောက် ထပ်စောင့်လိုက်သည်။ ၆ ရက်မြောက်သောနေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ အနီးတွင်

mgyoe.com

ကံ့ကူလက်လှည့်
ဘယ်သူတွေမှ မရှိစေဘဲ သူနှင့်နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောသည်။

“ဉာဏ်ဉာဏ် မင်း မေမေကြီးကို မလွမ်းဘူးလား”

ဘာမျှမပြော ဒီအတိုင်းငေးနေသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ရသည်။

“မင်းက မလွမ်းပေမဲ့ မေမေကြီးကတော့ ညတိုင်းဆိုရင် သားလေး၊ သားလေးနဲ့ ငိုနေမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက အငယ်ဆုံးမဟုတ်လား။ မေကြီးတင်မကဘူး၊ မမဆုကလဲ မင်းကို ချစ်တာပဲ။ မနေ့က မမဆုက ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့ဘာပြောသလဲသိလား။ ‘ဖိုးဖိုးကြီးရယ် . . . သမီးလေ သူ့ကို ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ပြုစုခဲ့တာပါ။ သူ အီးပါချင်တယ်ဆိုရင် သမီးက သူ့ကို ဖင်ဆေးပေး၊ အဝတ်လဲပေး လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ တစ်ခါတလေ ဘောင်းဘီထဲမှာ အီးပါချရင် အကုန်လုံး သမီးက လုပ်ပေးခဲ့ရတာပါ။ စားစရာရှိရင်လဲ သမီးက သူတို့ကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး ကျွေးခဲ့တာပါ။ အဲဒီလောက်ထိအောင် သမီးတို့က ချစ်ပါလျက်နဲ့ သူက သမီးတို့ကိုပစ်ပြီး ဖိုးဖိုးတို့အိမ်မှာနေနိုင်တယ်ဆိုတော့ သမီးလေ မောင်လေးဟာ ငါတို့က ချစ်သလောက် ငါတို့ကို ပြန်မချစ်ပါလားလို့ တွေးပြီး ဘယ်လိုဝမ်းနည်းမိမှန်းမသိဘူးတဲ့။ မင်းကို မမဆုက ချေးတွေ သေးတွေ သုတ်သင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

သူက ဘာမှမပြော၊ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်။ သို့သော် မျက်ရည်စို့လာသည်။

“ဖိုးဖိုးတို့ ဖွားဖွားတို့က မင်းကိုချစ်ပါတယ်။ မင်း ဒီလမ်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစားရတာကို သိပ်ပျော်တယ်ဆိုတာကိုလဲ ဖိုးဖိုးတို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပျော်ရွှင်မှုအတွက် မင်းပေးလိုက်ရတာတွေက များလွန်းလှတယ် ငါ့မြေးရယ်။ မင်းရဲ့မိသားစုကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ဆိုပါစို့ ကွယ် မင်းဖေကြီးဟာ အခု သဘောလိုင်းမှာ ရောက်နေတယ်။ သူက ပြန်လာမယ်ဆိုပါတော့ အရင်ကလို လေယာဉ်ကွင်းမှာ မိသားစု လိုက်သွားကြိုကြရင် မင်းပါခွင့်မရှိတော့ဘူး။ ဖေကြီးကလဲ မေးမှာပေါ့။ သားငယ်လေးရောလို့”

ဒီနေရာမှာတော့ မျက်ရည်သွယ်စီးလာသည်။ နှပ်တွေပါထွက်လာတော့ သူ့ဘာသာသူ လက်နှင့်သိမ်းရသည်။

“မင်းဟာ ဖိုးကြီးတို့နဲ့ အတူတူ တိဗ္ဗိကြည့်ကြတယ်။ ကိုကိုကောင်းတို့ မမဆုတို့နဲ့ အတူတူ ကြည့်ရသလောက် ပျော်ရဲ့လား”

သူ ခေါင်းရမ်းပြသည်။ ဘာမှတော့မပြော။ မျက်ရည်တွေကတော့ ဆက်ကျနေသည်။

“နောက်ပြီး ငဖြိုးကလဲ မင်းကို ရှာနေမှာပဲ။ စကားမပြောတတ်လို့ သာကိုးကွဲ့”

ကျွန်တော် အညွှာကို ကိုင်လိုက်ပါပြီ။ ငဖြိုးဆိုသည်က သူတို့ အိမ်က မွေးစုတ်ဖွားခွေးကလေး။ သူ့သူငယ်ချင်း၊ ကစားဘက်။ ဖက်လှဲတကင်း ထွေးလုံးရစ်ပုတ် ကစားနေတတ်သည်။ မေကြီးတို့က သူက မှီခိုရသူ၊ ခွေးလေးငဖြိုးက သူ့ကို မှီခိုနေတတ်သူ။ ခွေးကလေး လွမ်းနေမှာကို သူ မသနားဘဲ နေပါမည်လား။ မျက်ရည်ပိုကျလာသည်။ နှပ်ကလည်း ပိုထွက်လာသည်။

“ကဲကွာ . . . ငါ့မြေးရယ်၊ အိမ်ပြန်ကြရအောင်၊ ဖိုးဖိုးတို့ဆီ ကိုလဲ မကြာခဏလာရမှာပေါ့။ မိသားစုဆိုတာ တစ်စုတည်းနေကြရမှ ပျော်စရာကောင်းတာကွဲ့။ ငါ့မြေးကိုလဲ ဖိုးဖိုးကြီး သိပ်သနားတာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွဲ့။ မင်း ခံဝန်ချက်တော့ဖြင့် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ မင်း မေကြီးစကားကို နားထောင်မလား”

“နားထောင်မယ်” ဟု မပွင့်တပွင့် ပါးစပ်က ရွတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ အားလုံးခံဝန်ချက် ၅ ခုံလောက် မေးပြီး အဲဒါတွေကို ဖိုးဖိုးကြီး ကွန်ပျူတာစီလိုက်မယ်။ မင်း လက်မှတ်ထိုးရမယ်။ နက်ဖြန် ဖိုးဖိုးကြီး ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ်”

ကျွန်တော်က သူ့၏ ခံဝန်ချက်များကို ကွန်ပျူတာ စီလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည်မှာ မှန်ကြောင်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါသည်။

နေ့ကတစ်နေ့ရောက်တော့ မြေးတော်မောင် ပြည်တော်ပြန်ခန်းကို အသုံးတော်ခံကြရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပစ္စည်းပရိက္ခရာတွေကို ပါရင်းလက်ဆွဲအိတ်တွင် ထည့် ထမင်းဘူးပါ မကျန်စေရအောင် ချွေးမကစီစဉ်။ သမီးဆီကိုတော့ လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ထားလိုက်ရသည်။

အကြီးကောင်က လမ်းထိပ်မှာ စောင့်ကြိုပြီး ပစ္စည်းတွေကို ကူသယ်စေ။ သူတို့လမ်းတိုကလေးက ကားဝင်လို့မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ကြိုတင်မှာကြား ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် တက္ကစီလေးတစ်စီးငှားပြီး မြေးအဖိုးနှစ်ယောက် ပြည်တော် ပြန်ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့လမ်းထိပ်ကိုရောက်၊ ကားရပ်လိုက် တော့ အကြီးကောင်က ရောက်မလာသေး။ လမ်းထဲမှာ ကမြင်းကြော ထနေတုန်းရှိသေးသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ပြေးလာကြပြီး ဝိုင်းသယ်ကြသည်။ ခဏရှိမှ သူ့နှောင်တော်ကြီး ရောက် လာသည်။ သူတို့ ဆီးထုပ် ဘာညာဝယ်စားနေကျ လမ်းထိပ်ကွမ်းယာ ဆိုင်က မောင်ရင်က လှမ်းမေးလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ‘ဖောရိန်း’ က ပြန်လာသလားကွ” တဲ့။

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူကတော့ ဘာမှ မကြားလိုက်သလို အိမ်ဆီကို ခပ်တည်တည် ချီတက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က နောက်က။ အိမ်ထဲရောက်တော့ သမီးနှင့် မြေးဦးမကြီးကို ကုလားထိုင်မှာ ထိုင် စေပြီး . . .

“ကိုင်း . . . မင့်ခံဝန်ချက်ကို ဖတ်ပြလိုက်”

သူက ခံဝန်ချက်ကို ဖတ်ပြလိုက်ရာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျွန်တော့်သမီးကြီး နှုတ်ခမ်းကို တွင်တွင်ကြီးတင်းပြီး မရယ်မိအောင် ‘ကီသွင်း’ နေရသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ထို့အတူပါပဲ။ ဘယ်နေရာရောက်တော့ သမီးကြီး ရယ်ချင်နေမည်ကို စာဖတ်သူ ချင့်ချိန်နိုင်ရန် ကျွန်တော် စီရင်ထားသော မြေးတော်မောင်၏ ခံဝန်ချက် အပြည့်အစုံကို -ဖော်ပြ လိုက်ပါသည်။

မောင်ညာဏ်စစ်၏ ခံဝန်ချက်

ကျွန်တော် မောင်ညာဏ်စစ်သည် အောက်ပါအတိုင်း ခံဝန်ချက်ပြုပါသည်။

- (၁) မေမေကြီး၏ ဆုံးမစကားကို နာခံပါမည်။
 - (၂) မမဆု၏ ဆုံးမစကားကို နာခံပါမည်။
 - (၃) ကိုကိုကောင်း၏ ပြောစကားကိုလည်း နားထောင်ပါမည်။
 - (၄) ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို မှန်မှန် ကူးပါမည်။
 - (၅) ပိုက်ဆံခိုးသုံးခြင်းကို ဘယ်တော့မှ မပြုပါ။
- ခံဝန်ချက် ဖောက်ဖျက်ခဲ့သော် မိုးနတ်မင်းက ကျွန်တော့်အား ဒဏ်ခတ်ပါစေ။
- ခံဝန်ချက်အတိုင်း လိုက်နာခဲ့သော် မိုးနတ်မင်းက ကျွန်တော့်ကို စောင်မပါစေ။

မောင်ညာဏ်စစ်

အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ခံဝန်ချက်ပြုကြောင်း သက်သေခံပါသည်။

ဖိုးဖိုးအောင်သင်း

ဖတ်ပြပြီးတော့ ခံဝန်ချက်စာရွက်ကို သူ့မိခင်အားပေးပြီး သူက သူ့မိခင်နှင့်အစ်မကို လက်အုပ်ချီကန်တော့ပါသည်။ သမီးကြီးက စာရွက်နှင့် မျက်နှာကိုကွယ်ပြီး ရယ်နေပါသည်။ မြဝတီရုပ်သံက ပြနေသော တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲများတွင် 'မိုးနတ်မင်း' ဆိုတာ မကြာခဏ ပါနေလေတော့ ထိုစကားလုံးကို သမီးကြီးက ရယ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူ မှန်းဆနိုင်ပါသည်။ သူကန်တော့နေစဉ်အတွင်း ခွေးငဖြိုးကလည်း သူ့ကို ဖက်လိုက် တက်လိုက် လျက်လိုက်လုပ်နေသောကြောင့် ရှိခိုးကန်တော့လိုက်၊ ခွေးကို တွန်းဖယ်လိုက်နှင့်ပင် ကန်တော့ပွဲ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသည်။

ခဏရှိတော့ သည်အကောင် ဘယ်ပျောက်သွားလိုက်သည် မသိ၊ ခေါ်လို့မရတော့။ အတော်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်နေသည်ဆိုကိုး။

သူပျောက်သွားခိုက်တွင် ရီပို့ကဒ်လက်မှတ်တု ထိုးမှုကို မေးကြည့်လိုက်တော့ . . .

“သမီးမှန်းလို့ရတယ် ဖေဖေ။ ဒီကောင်က အလွန်ကို နမော်နမဲ့ နိုင်တယ်။ တစ်ခါမှာ အရှေ့ဘက်အိမ်က ကောင်လေးက သူ့ကို ခွင့်စာ ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကို သူက မေ့နေပြီး မပေးဘူး။ သူတို့ကျောင်းက ခွင့်မတိုင်ဘဲ ကျောင်းပျက်ရင် မိဘကို လှမ်းခေါ်တော့တာ။ ဒီတော့ သူလုပ်ပုံကြောင့် ဟိုကောင်လေးမှာ ပြဿနာ တက်ပါရှေ့လား။ အခုလဲ သူ ရီပို့ကဒ်ကို သမီးကိုပြဖို့ မေ့နေတာရှိမှာပေါ့။ နောက်တော့ ဆရာမက တောင်းနေလို့ သမီးလက်မှတ်ကို တုပြီး ရေးလိုက်မှာပေါ့။ ဒီတော့ နောက်လတွေမှာ ပြလိုက်ရင် သမီးက လက်မှတ်တုကို တွေ့သွားလိုက် မှာမို့ သူ့ဘာသာ ဆက်လုပ်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်မောလိုက်ပြီး “အေး . . . ဟုတ်လောက် တယ်” ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

အဲသဟာပါပဲ ခင်ဗျား။ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာစုန်ရေ ဆန်ရေ ကြမ်းလို့ ထိပ်တိုက်တွေပြီး ဝဲလှည့်လိုက်ရာမှာ ဖိုးဖိုးအောင်သင်းခမျာမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ဝဲထဲပါသွားခဲ့ရပါသည်။

ခုတော့ သူတို့သားအမိ နှာကောက်ပြီး ခပ်တန်းတန်းလုပ်နေကြ သည်။ ထို့ကြောင့် ဝဲငြိမ်နေသည်ပေါ့။ သို့သော် မေတ္တာစမ်းရေက တစ်ဆိတ်ကလေး ရေစီးကြမ်းတတ်လေတော့ စုန်ဆန်ဝဲလည် ဖြစ်ရဦး မည်မှာ သေချာပါသည်။

၈-၁-၂၀၀၄

စာကြွင်း။ ။ များမကြာမီမှာပင် သားမက်ဖြစ်သူက ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့ ကားလေးတစ်စီး ဝယ်လိုက်သည်။ တက္ကစီဆွဲမလို့ ဆိုလားပဲ။

ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

အဖွားကြီးလည်း သမီးနှင့် မြေးတွေဆီ ပြန်ရောက်သွားပြန်ပြီ။
 ၄-၆-၂၀၀၄ နေ့ကတော့ သားအမိတစ်တွေ ကားကလေးနှင့်
 'ကျိုက်ထီးဆောင်း' ဆိုလား မေတ္တာစုန်ဆန်ခရီး ချီတက်သွားကြလေရဲ့။
 ဘယ်နေ့လောက်ဆိုတွင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဝဲကလှည့်လာလေ
 ဦးမည် မသိ။

လာပလေစေပေါ့။ အောင်သင်းတို့က အနုမတဂ္ဂ သံသရာဝဲတောင်
 မှ ရင်ဆိုင်လာခဲ့မင့်ဟာ။ ။

၅-၆-၂၀၀၄

တကယ့်နိုင်ငံရေး

ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိရနေမိသော အဆိုအမိန့်ကလေးတစ်ခုကို ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ ပြောကြားခဲ့သူမှာ 'ဆာရစ်ချတ်လစ်ဗင်းစတုန်း' ဆိုသော ပညာရေးပါရဂူကြီးဖြစ်လျက် သူ၏ ဟောပြောချက်များကို စုပေါင်းထားသည့် 'ပညာရေး၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ (Some Tasks for Education)' ဟူသော စာအုပ်တွင် ဖတ်လိုက်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သိပ္ပံပညာက လက်တစ်ဖက်မှာ အဏုမြူပုံ၊ လက်တစ်ဖက်မှာ ပင်နီဆလင် ကိုင်ပြီးပေးနေတာပဲ။ ဘာကိုရွေးမလဲ။ ရွေးတဲ့အတိုင်း ကမ္ဘာကြီး ကံကြမ္မာဖန်လာမှာပဲ”

ယခုတစ်လော ကမ္ဘာ့သတင်းတွေကို နားထောင်လိုက်တိုင်း အရွေး မှားတော့မည် ထင်ပါရဲ့ဟု အောက်မေ့နေမိသည်။ ဘယ်နေရာကို လှမ်း ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် စိတ်ချလက်ချ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေရသော နေရာရယ်လို့ မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး ကျိုးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြရသည်။ စစ်ရေးမက်ရေး၊ အကြမ်းဖက်သမားဘေးတွေက တစ်စိ

ဖြစ်နေချိန်တွင် 'ဆားစ်'လို ရောဂါဘေးတွေက ဝင်မှောင့်လိုက်ပြန် သေးသည်။

ဂျပန်လူမျိုး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီး 'အာကီရိုကူရိုဆာဝါ' သည် ရုပ်ရှင်ကားပေါင်းများစွာကို ရိုက်ကူးခဲ့ရာ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်သော ကားများကို ဂန္ထဝင်ကားတွေဖြစ်သည်ဟု ရုပ်ရှင်ပညာရှင်များက လက်ခံ ရသည်။ အင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် 'ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ အားလုံးဟာ အချုပ်အားဖြင့် လူ့လောကကို ဘယ်လိုများ စကားဆိုချင်ပါသလဲ' ဟု မေးရာ သူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်မှာ 'လူတွေဟာ ဒီထက်ပိုပြီး သာတောင့် သာယာ ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ပါလျက် ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်းရဲတွင်းနက်အောင် လုပ်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောနေတာပါပဲ' တဲ့။

ထိုစကားများကိုလည်း ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိရမိသည်။ နောက်စကားလေး တစ်ခွန်းကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ချင်ပါ သေးသည်။ မေးလိုက်သည်က 'ဒီနေ့ ဂျပန်လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ မျက်စိ အောက်မှာတင် ခြစားကြတာ၊ လာဘ်စားကြတာတွေကို မြင်နေပါလျက် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို လက်ပိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီလို ကောက်ကောက် ကွေ့ကွေ့ဖြစ်နေတာတွေကို ဖြောင့်ပစ်ရမှာပဲ။ မဖြောင့်နိုင်ရင် တစ်နေ့မှာ ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်'

နောက်စကားတစ်ခွန်းကို ဖောက်သည်ချလိုက်ရဦးမည်။ ကမ္ဘာ့ ရုပ်ရှင်ပွဲတော်တစ်ခုတွင် 'ပိတာအိုတူး' ဆိုသော ရုပ်ရှင်မင်းသား(အို) ကြီးပြောသွားသော စကားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ထိုမင်းသားကြီးကို အလွန်စွဲခဲ့ရသည်ကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။ သူပြောတာက 'ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးမှာ ဖြစ်နေသမျှ အနိဋ္ဌာရုံအစုစုအတွက် ရုပ်ရှင်တွေဟာ တာဝန်မကင်းပါဘူး' တဲ့။

ဟုတ်ပါ။

ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ကြည့်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း သတ်နည်းမျိုးစုံ၊ လိမ်နည်းကောက်နည်း အဖုံဖုံနှင့် 'ဒုစရိုက်ထရိန်နင်'ကို တွင်တွင်ကြီး ပေးနေသည်ဟုပင် ဆိုလောက်ပါပေသည်။ ဆင်ဆာမဲ့ ဗွီဒီယိုကားတွေ

ဆိုလျှင် ပိုလို့ပင်ဆိုးသေးသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ‘ပြောကြပါသည်’ ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းက ဗွီဒီယိုကားတွေကို ကြည့်ချိန်မပေးနိုင်တော့ပြီ။ အာရုံလည်း မထက်သန်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့ရုပ်သံနှင့်၊ မြဝတီ ရုပ်သံကလာသော တရုတ်ကား၊ ကိုရီးယားကားလေးတွေလောက်ကိုသာ ကြည့်သည့်အခါ အပျင်းပြေ ကြည့်မိတော့သည်။ သည်တော့ လူငယ်တွေ ပြန်ပြောမှ ထိုထိုသော ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုကားတွေအကြောင်းကို သိရတော့ သည်။ ကျွန်တော့်သား အငယ်ဆုံးကောင်က ဗွီဒီယိုအခွေ၊ စီဒီအငှားဆိုင် ဖွင့်ထားလေတော့ “ဟေ့ကောင် ယုတ်တီး ယုတ်ပတ်၊ စုတ်တီးစုတ်ပဲ့ အနိဋ္ဌာရုံကားတွေကိုတော့ မတင်နဲ့ကွာ” ဟု ပြောမိပါသေးသည်။ သူက “ဟာ ဖေဖေကလဲ ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ အောက်တန်းမကျပါဘူး” တဲ့။

“အေး၊ မင်းက ဒီလောက်အထိ အောက်တန်းမကျပါဘူးဆိုလို့ ဝမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်ထိမကဘဲ၊ အဲဒီထက် အောက်တန်း ကျတဲ့လူတွေရှိနေလို့ ဒီကားမျိုးတွေ ထွက်လာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာကြီး အောက်တန်းကျလာတာ ရုပ်ရှင်တွေရဲ့ ပယောဂ မကင်းဘူးလို့ မင်းသား ဟောင်းကြီး ပီတာအိုတူးက ပြောခဲ့တာ”

နောက်စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ ဘယ်သူရေး သည်၊ ဘယ်သူက ပြောခဲ့သည်ကိုတော့ဖြင့် မမေးလိုက်ပါနှင့်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က (လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း လေး၊ငါးဆယ်က) ဖတ်ခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်လေတော့ ဘယ်မှာ မှတ်မိတော့ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော် မှတ်မိ သလောက် . . .

“ကျွန်ုပ်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်လျှင် ကလေးတွေကို လက်နက် ဖြုတ်သိမ်းပစ်ရမည်” တဲ့။

ဟုတ်ပါ။

ကြည့်စမ်း။ ကလေးကစားစရာတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ သေနတ်တွေ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေ၊ တိုက်လေယာဉ်တွေ။ ဓားတွေ လှံတွေ။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်ရလျှင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားက ပြန်လာလျှင် ‘ဒက်ဒက်

ဒက်ဒက်' မြည်သော စက်သေနတ်သုံးလက်လောက်တော့ ပါလာတတ်သည်။ စင်စစ် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပွဲဆိုသည်မှာ ယဉ်ကျေးမှုတကာတို့တွင် အမြင့်ဆုံး ဘာသာရေးပွဲ မဟုတ်ပါလား။ သည်လိုပွဲမျိုးမှာပင် စက်သေနတ်တွေ တဒက်ဒက် ဖြစ်နေလေတော့ ကောင်းနိုင်ပါတော့မည်လား။ ခုတော့ မြို့နယ်ရပ်ကွက် ဘုရားပွဲကလေးများ၏ လမ်းဘေးဈေး၌ပင် တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲကားထဲက 'ကျန်ကျောင်း ဦးထုပ်၊ ကျန်ကျောင်းဓား' တို့ကို ရောင်းနေကြသည်။ ဒါတွေကို လူကြီးမိဘတွေကလည်း လိုလိုချင်ချင်ဝယ်ပေးနေကြသည်။ ကလေးတွေကလည်း ကျန်ကျောင်းဓားလေးတွေ တရမ်းရမ်းနှင့် ကစားနေကြသည်။ ဟိုးအရင် ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကလို မြင်းရုပ်၊ ဇော်ရုပ်၊ မင်းသား မင်းသမီးရုပ် မဟုတ်ကြတော့ပြီ။

သူတို့တစ်တွေ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ကစားနေကြသည့် 'တိဗ္ဗိဂိမ်း' ဆိုတာကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် ကြည့်မိသလောက် 'ဟိုအကောင်ကို သတ်ဟ'၊ 'ဒီအကောင်ကို ဖြတ်ဟ' ဆိုတာမျိုးတွေ ချည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုမျှ မေတ္တာစိတ်ကို မညွှန်း၊ ကလေးတွေက 'သတ်ဟ ဖြတ်ဟ' နှင့် ကြီးပြင်းလာကြရသည်။ သည်ကလေးတွေ ကြီးလာလျှင်တော့ ဘာတွေလုပ်ကြမည်ကို ဗေဒင်မေးနေစရာ မလိုတော့ပြီ။ ဘယ်လိုသတ်ရလျှင် ကောင်းမည်လဲ၊ ဘယ်လိုဖြတ်ရလျှင် ကောင်းမည်လဲ ဆိုတာလောက်ကိုသာ တွေးနေတော့မည်ပေါ့။ သည်လိုဖြစ်နေတာတွေကို တွေးလိုက်မိတော့ ဒီကနေ့လူကြီးတွေ ပြောနေတတ်ကြသော "ဒီခေတ်လူငယ်တွေ မကောင်းတော့ဘူး။ လူကြီးသူမမှန်း မသိ၊ ရိုင်းလာကြတယ်" ဟူသော စကားတွေကို ရယ်ချင်လာမိသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ မေးခွန်းတွေ အစီအရီပေါ်လာတတ်သည်။

ပထမဆုံး ပေါ်လာလိုက်သည့် မေးခွန်းက ကလေးတွေ မရိုင်းအောင် လူကြီးတွေက ဘာလုပ်ပေးသလဲ ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

တွေ့သလောက် ပြောလိုက်ရလျှင် ယုတ်တီးယုတ်ပတ် ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်တာ လူကြီးတွေဖြစ်သကဲ့သို့ အရက်ချက်ရောင်းတာလဲ လူကြီးတွေ ပါပဲ၊ ဘိန်းဖြူချက်ရောင်းတာလဲ လူကြီးတွေပါပဲ။

ဤသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေချိန်တွင် ကလေးသူငယ် ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်တန်းကျောင်းကလေးတွေ အစီအရိပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဟောပြောပို့ချပေးပါရန် ဖိတ်ကြားသောကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို သွားရောက် ဟောပြောပေးရပါသည်။ သွားရောက် ဟောပြောရသော ကျောင်းများမှာ တောင်ဥက္ကလာ သက်န်းကျွန်းအစပ် တွင်ရှိသော 'ငါးကျမ်းပြန်' ကျောင်းတိုက်၊ မှော်ဘီဘက်တွင်ရှိသော 'ရှင်ဆေကိန္ဒာရာမ' ကျောင်းတိုက်၊ ဗဟန်းဘက်တွင်ရှိသော 'ရွှေတောင် ကုန်းရိပ်သာ' တို့ဖြစ်သည်။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်လောက်တွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တို့မှာ သာမဏေငယ်များ၊ သီလရှင်ကလေးများ ဖြစ်နေကြသည်။ သီလရှင် ကလေးများကိုပင် သီလရှင်ဟုမခေါ် 'သိက္ခာရှင်' ကလေးတွေဟု ခေါ် သည်။ ဤဝေါဟာရကလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျမိသည်။ ထိုဝေါဟာရ ကို စတင် သုံးစွဲလိုက်သူကိုလည်း အထင်ကြီးမိသည်။ 'သိက္ခာရှင်' ဟု အမည်ခံလိုက်သောကြောင့် သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းရန်လိုအပ်ကြောင်း သတိပေးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

အသက်အရွယ် ပညာရည်အားဖြင့်ဆိုလျှင် မူလတန်းမှ တက္ကသိုလ် အဆင့်လောက်အထိအောင် ပါဝင်သည်။ အချို့ကိုရင်ကလေးတွေ၊ သိက္ခာရှင်ကလေးတွေဆိုလျှင် အရွယ်အားဖြင့် ငယ်လွန်းလှသေးသည်။ အငယ်ဆုံးဆိုလျှင် ငါးနှစ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ဒီလိုဆီးစေ့လောက် ကလေးတွေကို ဘာသာရေးသင်တန်းပေး၊ ရိပ်သာဝင်၊ တရားမှတ် အလုပ်ခိုင်းတော့ ဘယ်မှာ အကျိုးရှိမှာလဲဟု မေးစရာရှိသည်။ တစ်ခွန်း တည်း ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ ဗွီဒီယိုကြည့်၊ ကာရာအိုကေဆို၊ တီရစ္ဆာန် ရုံသွား၊ ငါးများ လုပ်နေကြတာတွေထက်တော့ အများကြီး ပိုကောင်း ပါသည်။

သူတို့လေးတွေမှာ လက်အုပ်ချီတာကအစ၊ ဦးချတာကအစ စနစ် တကျနည်းမှန်လာသည်။ ဆွမ်းစားတာကအစ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ အသံ မမြည်အောင် သတိထားတတ်လာသည်။ လမ်းလျှောက်တာကအစ၊